

відповідальності, знайомитися з матеріалами справи, заявляти клопотання, виступати по суті справи, оскаржувати рішення суду (Проект Кодексу України про адміністративні проступки від 26 травня 2004 р. за № 5558 // Всесвітня мережа Інтернет. — www.rada.gov.ua).

Положення Проекту можна вважати позитивним зрушенням, але нажаль, і він не закріплює чіткого та повного переліку прав захисника в провадженні в справах про адміністративні правопорушення.

ДОДІНА Є. Є.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри адміністративного та фінансового права,
кандидат юридичних наук, доцент

ДОКАЗИ У СПРАВАХ ПРО ПРИМУСОВЕ ВИДВОРЕННЯ ІНОЗЕМНОГО МІСІОНЕРА

30.09.2013 Пленум Вищого адміністративного суду України ухвалив Постанову № 12 у зв'язку зі змінами, внесеними до Кодексу адміністративного судочинства України, Законів України від 5 листопада 1991 року № 1789-ХІІ «Про прокуратуру», від 8 липня 2011 року № 3671-VI «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту», від 22 вересня 2011 року № 3773-VI «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства», для забезпечення однакового застосування адміністративними судами законодавства під час розгляду спорів щодо примусового повернення і примусового видворення іноземного місіонера з України. Так, Пленум Вищого адміністративного суду України постановив щодо унесення до постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України від 25 червня 2009 року N 1 «Про судову практику розгляду спорів щодо статусу біженця та особи, яка потребує додаткового або тимчасового захисту, примусового повернення і примусового видворення іноземця чи особи без громадянства з України та спорів, пов'язаних із перебуванням іноземця та особи без громадянства в Україні», зі змінами і доповненнями, внесеними постановами Пленуму Вищого адміністративного суду України від 20 червня 2011 року № 3 та від 16 березня 2012 року № 3 змін. Зокрема, у зв'язку з тим, що з 26 грудня 2011 року (часу набрання чинності Законом України від 22 вересня 2011 року № 3773-VI «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства») органи внутрішніх справ не мають повноважень на звернення до суду щодо примусового видворення іноземців та осіб без громадянства, оскільки відповідно

до статті 30 цього Закону зазначені повноваження покладені на центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері міграції, ураховуючи правила процесуального правонаступництва (стаття 55 КАС України) та норми матеріального права про передачу повноважень до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері міграції, належним позивачем у таких справах буде центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері міграції.

Примусове видворення іноземного місіонера здійснюється лише на підставі постанови адміністративного суду. З таким позовом до адміністративного суду мають право звернутися центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері міграції, органи охорони державного кордону (стосовно іноземців та осіб без громадянства, які затримані ними у межах контрольованих прикордонних районів під час спроби або після незаконного перетинання державного кордону України) або органи Служби безпеки України.

Згідно вимог ст. 106 КАС України у позовній заяві зазначається зміст позовних вимог згідно з ч. 3 ст. 105 КАС України і виклад обставин, якими органи Державної прикордонної служби України обґрунтовують свої вимоги, перелік документів та інших матеріалів, що додаються. На підтвердження обставин, якими обґрунтовуються позовні вимоги, органи Державної прикордонної служби України зазначають докази, про які їм відомо і які можуть бути використані судом. Відповідно до Кодексу адміністративного судочинства України доказами в адміністративному судочинстві є будь-які фактичні дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин, що обґрунтовують вимоги і заперечення осіб, які беруть участь у справі, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Тобто доказом є не факт, обставина, а фактичні дані — це інформація, за допомогою якої можна пізнати факт. За допомогою доказів відбувається пізнання фактів, що мають значення для правильного вирішення справи. Розуміння самого доказу не знайшло одностайного розв'язання в юридичній літературі: перші розглядають докази як єдність фактичних даних та їх процесуальних джерел, інші вважають, що слід розрізняти докази, як відомості про факти, обставини та їх процесуальні джерела. Особливістю доказів є те, що вони мають бути одержані у встановленому законом порядку, в іншому разі вони не будуть мати доказової сили. Функція доказів полягає в тому, що вони забезпечують безпомилковість, незаперечність та повноту інформації. Через це до доказу висувається вимога достовірності.

Поняття доказів у справах про адміністративні правопорушення співпадає з поняттям доказів в адміністративному судочинстві, де під доказами розуміються будь-які фактичні дані, на підставі яких суд

встановлює наявність або відсутність обставин, що обґрунтовують вимоги і заперечення осіб, які беруть участь у справі, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються судом на підставі пояснень сторін, третіх осіб та їхніх представників, показань свідків, письмових і речових доказів, висновків експертів.

Докази суду надають особи, які беруть участь у справі. Суд може запропонувати надати додаткові докази або витребувати додаткові докази за клопотанням осіб, які беруть участь у справі, або з власної ініціативи. Належними в справах про примусового видворення іноземного місіонера за межі території України є докази, які містять інформацію щодо предмету доказування. Суд не бере до розгляду докази, які не стосуються предмету доказування. Сторони мають право обґрунтовувати належність конкретного доказу для підтвердження їхніх вимог або заперечень. Докази, одержані з порушенням закону, судом при вирішенні справи не беруться до уваги.

ЖУРАВЕЛЬ М. В.

Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова,
докторант кафедри адміністративного і господарського права,
кандидат юридичних наук

ОЗНАКИ ПРАВОВИХ АКТІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Серед загальної системи вимог до правових актів державного управління (підзаконність, офіційність, правомочність, імперативність та належне юридичне оформлення) розглянемо лише ті, що належать до групи основних і стосуються не так юридичної форми, як тих сутнісних ознак, які дають змогу встановити якісні властивості зазначених актів.

Як правило, першою і найбільш характерною ознакою правових актів державного управління є те, що всі вони мають яскраво виражений підзаконний характер. Це означає, що всі правові акти державного управління видаються виключно на основі Конституції України, законів держави і відповідно до актів вищестоящих органів виконавчої влади. Часто ця вимога набуває своєї формально-юридичної фіксації й у самому правовому акті державного управління. Загалом підзаконний характер правових актів державного управління впливає із загальних властивостей самої виконавчої влади, яка за своїм функціональним призначенням спрямована на виконання Конституції та законів держави. Втім, варто наголосити на цьому моменті, оскільки доволі часто